

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Vackovou jako samosoudkyní ve věci

žalobců:

- a) GEOSYNTAX ALFA a.s., IČ 28137302, Hvězdova 1689/2a, 140 00 Praha 4,
- b) GEODIS BRNO spol. s r.o., IČ 00559709, Lazaretní 4298/11a, 615 00 Brno,
- c) GEOSYNTAX BETA a.s., IČ 28137167, Hvězdova 1689/2a, 140 00 Praha 4,
- d) GEOSYNTAX a.s., IČ 28135016, Hvězdova 1689/2a, 140 00 Praha 4

proti

žalovaným:

- 1 Ing. . Č., nar. Xxx, xxx,
 - 2 Ing. I. H., nar. Xxx, xxx,
 - 3 Z. H., nar. Xxx, xxx,
 - 4 Ing. K. S., nar. Xxx, xxx,
 - 5 Angst Real Estate and Shareholding GmbH, Bellegardeg 17, 1220 Wien, Rakousko,
- všichni zastoupeni Mgr. Ing. Antonínem Továřkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

**o náhradu škody a nemajetkové újmy způsobené insolvenčním návrhem
částečným rozsudkem**

takto:

- I. Žaloba se ve vztahu mezi žalobci a) a d), a žalovanými 1 až 5 v celém rozsahu **zamítá**.
- II. Žalobci a) a d) **jsou povinni** nahradit žalovanými 1 – 5 náklady řízení ve výši 288 630,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalovaných s tím, že plněním jednoho ze žalobců v rozsahu tohoto plnění povinnost druhého žalobce zaniká.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovanými 1 až 5 bude rozhodnuto rozsudkem konečným.

Odůvodnění:

1. Žalobou včas podanou ke zdejšímu soudu podle § 147 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, se žalobci domáhali po žalovaných nahrazení škody a přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Tvrdili, že újma majetková i nemajetková jim vznikla v příčinné souvislosti s podáním šikanózního insolvenčního návrhu žalovanými na žalobce a) vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 76 INS 32146/2013 Insolvenční návrh byl zamítnut.
2. Po částečném zpětvzetí žaloby a částečném zastavení řízení (usnesením ze dne 27. 7. 2015) a po částečném odmítnutí žaloby (usnesením ze dne 19. 7. 2019) zůstal předmětem řízení ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovanými pouze nárok na náhradu zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000,-Kč za poškození dobré pověsti a za vystavení žalobce a) nepříjemné, nekomfortní a dehonestující situaci, ve vztahu mezi žalobcem d) a žalovanými nárok ve výši 100 000,- Kč jako část újmy majetkové, která podle žalobních tvrzení vznikla tím, že se kvůli podanému insolvenčnímu návrhu na žalobce a) se neuskutečnila předpokládaná akvizice a následný prodej obchodních podílů v žalobci b), na což žalobce d) jako jediný akcionář žalobců a) a c) poskytl těmto žalobcům financování v celkové výši 100 000 000,-Kč, finanční prostředky mu však nebyly vráceny.
3. Ve vztahu mezi žalobcem c) a žalovanými bylo částečným zastavením a následným odmítnutím žaloby řízení skončeno.
4. Ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovanými zůstává předmětem řízení nárok uplatněný z titulu náhrady škody ve výši 100 000,-Kč. Škoda měla vzniknout tím, že v důsledku podaných insolvenčních návrhů na žalobce a), který je majoritním vlastníkem žalobce b), byla narušena i hospodářská stabilita žalobce b) a zhoršila se jeho finanční situace. Na žalobce b) však byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2015, č. j. 40 INS 14784/2014-B-22 prohlášen konkurz prohlášen, insolvenční správce dlužníka na dotaz soudu (a přes možnost seznámit se s obsahem spisu) soudu nenavrhl v řízení pokračovat, návrh na pokračování v řízení nepodal ani dlužník, řízení o žalobě tohoto žalobce je proto ze zákona podle § 263 odst. 1 a § 264 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona přerušeno.
5. Přerušování řízení mezi žalobcem b) a žalovanými však nebrání tomu, aby soud rozhodl částečným rozsudkem (§ 152 odst. 2 věta druhá zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o s. ř.“) o samostatných nárocích uplatněných žalobci a) a d) vůči žalovaným.
6. Žalovaní navrhují žalobu zamítnout. Tvrdí především, že dne 28. 5. 2018 nabyl právní moci rozsudek zdejšího soudu č. j. 71 Cm 48/2016-102, jímž bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce a) zaplatit žalovaným ceny za převod obchodních podílů v žalobci b). Šlo o totožné pohledávky, na nichž žalovaní zakládali svou aktivní legitimaci k podání věřitelského insolvenčního návrhu proti žalobci a), o němž bylo zdejším soudem vedeno insolvenční řízení pod sp. zn. 76 INS 32146/2013, kvůli nedostatečné bonitě žalobce a) však uplatnili pouze pětinu svých nároků.
7. Žalovaní poukazují na judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně například na jeho rozsudek ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 29 Cdo 1962/2013, v němž Nejvyšší soud s odkazem na

svou starší judikaturu zopakoval mimo jiné, že insolvenční navrhovatel, jehož odpovědnost za škodu nebo jinou újmu vzniklou zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu je dovozována jen proto, že coby důvod zamítnutí insolvenčního návrhu v insolvenčním řízení vyšlo najevo, že sporné skutečnosti týkající se jeho pohledávky nebude možné osvědčit pouze listinami a provedením věcně (okruhem sporných skutečností) opodstatněných důkazů, by insolvenční soud nahrazoval sporné řízení o pohledávce, se této odpovědnosti zprostit, jestliže prokáže, že v době zamítnutí insolvenčního návrhu jeho splatná pohledávka proti dlužníku po právu existovala.

8. Soud zjistil z usnesení zdejšího soudu č. j. 76 INS 32146/2013 – A – 30 ze dne 16. 10. 2014, že jím byl zamítnut insolvenční návrh podaný žalovanými na společnost GEOSYNTAX ALFA, a.s., tedy na žalobce a). Návrh byl odůvodněn existencí splatných pohledávek všech insolvenčních navrhovatelů za dlužníkem ve výši po 2 mil. Kč (celkem tedy 10 mil. Kč) z titulu nezaplacení kupní ceny za převod 1% obchodního podílu každého ze žalovaných v obchodní společnosti GEODIS BRNO, spol. s r.o. ze dne 24. 1. 2013, jejichž splatnost nastala 29. 1. 2013. Dlužník se v insolvenčním řízení bránil námitkou relativní neplatnosti smlouvy o převodu obchodních podílů, tvrdil, že smlouvu uzavřel v omylu, který insolvenční navrhovatelé úmyslně vyvolali. Návrh, jak uvedeno, byl zamítnut, rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že insolvenční navrhovatelé jednoznačně a bez pochyb nedoložili existenci svých pohledávek za dlužníkem. Vrchní soud v Praze, jak zjištěno, usnesením ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 VSPH 2367/2014-A-47, usnesení zdejšího soudu potvrdil.

9. Zjištěno bylo dále z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 71 Cm 48/2016-102, který nabyl právní moci dne 28. 5. 2018, že zdejší soud uložil žalobci a) zaplatit žalovaným 1 až 5 každému z nich částku 400 000,-Kč spolu s úrokem z prodlení z částky 2 mil. Kč od 29. 1. 2013 do zaplacení. Vyšel mimo jiné z nesporné skutečnosti, že strany uzavřely dne 24. 1. 2013 smlouvu o převodu obchodních podílů v žalobci b), každý ze žalobců převáděl obchodní podíl ve velikosti 1%, žalobce s) se zavázal každému ze žalovaných zaplatit částku 2 mil. Kč do tří dnů od uzavření smlouvy. Tuto částku však žalovaným nezaplatil, uplatnil námitku relativní neplatnosti smlouvy a odůvodnil ji tím, že byl při uzavření smlouvy uveden v omyl, neboť mu žalovaní zatajili neuspokojivý stav softwarového vybavení žalobce b). Zdejší soud tuto námitku neakceptoval, dospěl k závěru, že již v roce 2011 se žalobce a) stal většinovým společníkem žalobce b), uzavření tehdejší smlouvy o převodu obchodního podílu předcházela podrobná due dilligence, žalobci a) byl stav společnosti důvěrně znám. Omyl, který tvrdí, byl proto neomluvitelný a neplatnost smlouvy nezakládá.

10. Uvedenými listinami tedy žalovaní prokázali, že v době, kdy podávali věřitelský návrh na zahájení insolvenčního řízení vůči žalobci a), měli vůči němu pohledávky uvedené v bodě 9, na nichž zakládali svou aktivní legitimaci v insolvenčním řízení. Soud vzhledem k uvedenému nepovažoval za potřebné provádět další dokazování, resp. předtím ještě vyzývat žalobce k doplnění skutkových tvrzení, která jsou u všech žalobců zcela nedostatečná. Bez ohledu na to, zda by žalobci byli schopni patřičná tvrzení doplnit a označit důkazy k jejich podpoře, nemohli by být ve sporu úspěšní. Žalovaní se totiž ve smyslu závěrů Nejvyššího soudu (viz bod 7) své odpovědnosti za škodu i nemajetkovou újmu způsobenou insolvenčním návrhem zprostiti.

11. Žalovaní jsou zastoupeni advokátem, náklady jim tedy vznikly za právní zastoupení, jehož výše byla podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 8, § 11 odst. 1 písm. a), d) § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/2016 Sb., advokátního tarifu, stanovena jako odměna za příslušný počet úkonů právní služby ve výši vycházející z tarifní hodnoty sporu, a to za každou zástupcem žalovaných zastupovanou osobu, snižena o 20%.

12. Tarifní hodnotou sporu ve vztahu mezi žalobcem a) žalovanými byla částka 200 000,-Kč pro první tři úkony právní služby, které zástupce žalovaných v řízení učinil (převzal zastoupení, podal odpor, vyjádřil se podáním ze dne 13. 6. 2016), odměna za jeden úkon je 9 100,-Kč Tarifní

hodnotou pro další dva úkony (vyjádření 26. 8. 2019 a účast u jednání) je částka 100 000,-Kč, odměna za jeden úkon je 5 100,-Kč. Odměna činí celkem 37 500,-Kč, snížená o 20% pak částku 30 000,-Kč, při zastupování pěti osob částku 150 000,-Kč.

13. Ve vztahu mezi žalobcem d) a žalovanými je částka 100 000,-Kč, odměna za jeden úkon právní služby činí 5 100,-Kč za celkem 5 úkonů přísluší ve výši 25 500,-Kč minus 20%, tj. 20 400,-Kč, při zastupování pěti osob 102 000,-Kč.

14. K částce odměny byl připočten 5x režijní paušál po 300,-Kč a DPH 21% ze součtu všech uvedených položek, tj. Náklady řízení, k jejichž náhradě jsou povinni žalobci a) a d) činí tedy celkem 288 630,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku se lze odvolat do 15ti dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Praha 4. prosince 2019

JUDr. Monika Vacková v. r.
předsedkyně senátu